

N.Y.C. TIME

זמן הדלקת נרות - 5:39

סוף זמני ק"ש - 8:34

- 9:10

סוף זמן תפלה - 10:09

דף היומי לש"ק: נזיר מ"ז

בס"ד, עש"ק פ' כי תשא - פרשת פרה - שנת תשפ"ג לפ"ק

פרשת כי תשא

לעונש גדול כל כך.

ואולם, ידוע מה שאמרו חז"ל (מנחות מא.) שבעידנא דריתחא מענישים אף על עשה. ומעתה מה נפלאה בקשתו של משה רבינו מהקב"ה: "למה ה' יחרה אפך בעמך", שהרי אם לא יחרה אפך, אז לא יענשו בעונש כליה חלילה, על ביטול מצוות עשה זו!

"ה' ה' קל רחום וחנן וגו'" (לד:ו-ז) [לכבוד שמחת נישואין ושבע ברכות]. הנה בהרבה מקומות הפליגו חז"ל במעלת מצוות שמחת חתן וכלה. ויש לשאול - "ולשמחה מה זה עושה" (קהלת ב:ב)?

ויש לומר, דהנה הרמ"ק [רבי משה קורדובירו, מקבול שחי בצפת בתקופת הבית יוסף והאריז"ל] כתב ספר הנקרא 'תומר דבורה' המבוסס על הי"ג מדות של רחמים כמו שהן מרומזות בספר מיכה בפסוקים: "מי קל כמוך נושא עון ועובר על פשע וגו' מימי קדם" (ז:יח-כ). וכותב הרמ"ק שהמדה הי"ג היא "מימי קדם", וז"ל: הרי מדה שיש להקב"ה עם ישראל, כשתמה זכות אבות וכיוצא [בוהן], מה יעשה [הקב"ה כדי לרחם עליהם], והרי מצד עצמם אינם הגונים? [ועל אותו זמן] כתיב: "זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך" (ירמי' ב:ב) - ממש זוכר הקב"ה ימי קדמונים, אהבה שהי' מקודם, ומרחם על ישראל. ובוהן [האהבה והרחמים] יזכיר להם כל המצוות שעשו מיום שנולדו וכו' ומכולם עושה סגולה [אוצר] לרחם שבבילם וכו'.

וממשיך הרמ"ק: כך האדם יתקן הנהגתו על בני אדם, שאפי' שלא ימצא טענה [וליימוד מדה טובה] וכו' יאמר [לעצמו]: אנשים אלו כבר היו שעה [בעולם מיד עם לידתם] קודם שלא חטאו, והרי אותה שעה או בימים קדמונים היו כשרים. ויזכור להם הטובה שעשו בקטנותם ויזכור להם אהבת גמולי מחלב עתיקי משדים. ובוהן [המחשבה] לא ימצא [שום] אדם שאינו ראוי להטיבו ולהתפלל על שלומו ולרחם עליו, עכ"ל (תומר דבורה, הוצאת דרשו).

ועל דרך זה יש לומר שבמשך ימי הנישואין והחיים היומיים, עלולים לעלות בעיות מסוימות שיש בכחן להפריע את השלום והשמחה בין איש לאשתו, ואם יעלו על זכרונם את האהבה והשמחה שהרגישו בשעת חופתם וימי השבע ברכות והשנה הראשונה, אז יש בכח זכרונות אלו להשרות אהבה ואחוה שלום וריעות ביניהם.

נמצא שכל שהיתה השמחה גדולה בעת הנישואין, אז יש בכח זכרונה להביא שלום שנים מרובות לאחר הנישואין בזכרם "חסד נעורייך אהבת כלולותיך" מימי קדם. ומשום הכי נחשבה מצוות "משמח חתן וכלה" מצוה כה גדולה, מפני שרישומה נרגשת אפי' לאחר זמן מרובה.

"ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב" (לב:ג). בס' תוספת ברכה לבעל ס' תורה תמימה איתא: ברש"י (מגילה כב:) מובא בשם פרקי דר' אליעזר, שהנשים לא רצו להשתתף במעשה העגל ולא נתנו את נזמיהן, וקנטרו לבעליהן ואמרו להם, אתם רוצים לעשות פסל ומסכה שאין בו מש. ועבור זה ניתן להנשים שכון שיהיו משמרות ראש חודש בביטול מלאכה, עכ"ל. ועיין עוד מזה בטור (או"ח סי' תי"ז) ובדרכי משה שם.

ואמנם כי לא נתבאר המקור לזה, והוא מדברי קבלות ומסורות בישראל מדור לדור, ועיין בסמוך.

ויחס תשלום שכון ביום ר"ח דוקא, אפשר לבאר ע"פ הידוע דענין ליקוי לבנה אינה לרצון לישראל, כמבואר (סוכה ט.). ולכן ניתן להן שכון ביום מולד הלבנה להגן על אפשרות המאורע המתייחסת להלבנה, כמבואר.

וע"פ מדה יקרה זו של הנשים אפשר לפרש מה שאמרו במשנה (קידושין מח:), האומר לאשה התקדשי לי על מנת שאני עני, ונמצא שהוא עשיר - אינה מקודשת, ואע"פ שהטעה לשבח, ולא נתבאר הטעם.

וע"פ המבואר שהזהב ותכשיטין גרמו למעשה העגל [ועי' בגמ' ברכות לב.]. שאמר משה לה', כסף וזהב שהרבית להם לישראל גרמו למעשה העגל. ולפ"ז יש לומר, דאשה זו שאינה רוצה בעשירות, דעה אמותיה יש בה, שיכולה לומר, אינני רוצה בדבר שאפשר להביא לידי מכשול ע"ז, ועל דרך שאמרו "לא איהו בעינא ולא אגרי' בעינא (יומא טט:), ומעשה אמהות ירשו בנות.

"ויחל משה את פני ה' אלקיו ויאמר למה ה' יחרה אפך בעמך" (לב:יא). מה פשר השאלה "למה ה' יחרה"? מהיכי תיתי שלא יחרה אפו בעמו, אשר המירו את כבודו בתבנית שור אוכל עשב (ע"פ תהלים קו:ב)?

כך תמה הג"ר אפרים זלמן מרגליות מבראד, בעל שו"ת בית אפרים (מובא בס' ושלל לא יחסר). והשיב בתירוץ נפלא: כתב רש"י (כ:ב) שמשא רבינו טען לפני הקב"ה: לא להם צוית "לא יהי' לך אלהים אחרים" אלא לי לבדי. ולכאורה קשה: הלוא ע"ז היא מז' מצוות בני נח, ואיך תלוי הדבר בציווי של 'אנכי ואלהי' לך'?

וצריך לומר, שמלשון דבריהם "אלה אלהיך ישראל" למדו חז"ל (ע"ז ג:) מלמד שאיוו לאלוהות הרבה. והנה בני נח אינם מצווים על השיתוף, ובגמ' (סנהדרין סג.) אמרו: כל המשתף שם שמים ודבר אחר - נעקר מן העולם, שנא' "בלתי לה לבדו" (שמות כב:יט). ולפ"ז אינו אלא לאו הבא מכלל עשה, שאינו אלא עשה בלבד, וא"כ לא היו ראויים

ועל דרך זה נוכל להסביר דברי הפזמון שאומרים תחת החופה: "מי
בן שיח שושן חוחים אהבת כלה ממוש דודים" - מי שיש בו
בינה, יש לו לשוח ולהגיד שבמשך שנות הנישואין יש שושנים [עתים
טובים ונעימים] וג"כ חוחים [קושיים וצרות ר"ל]. וכי תימא, מה הדרך
והעצה הנכונה לעבור את החוחים והתקופות הקשות? התירוץ הוא,
כשזוכרים 'אהבת כלה ממוש דודים' - השמחה העילאה שהרגישו
בתחילת הנישואין.

טעם לשבירת הלוחות

בס' במחיצת רבינו (עמ' ר"ו) מובא מהג"ר יעקב קמינצקי זצ"ל: עה"פ
"ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל" (דברים
לד:יב) פירש"י: 'לעיני כל ישראל' - שנשאו לבו לשבור הלוחות
לעיניהם וכו'. הכוונה, כי באמת ה' משה שליח להולכה להוריד את
הלוחות לבני ישראל, וא"כ כאשר ראה בשעת חטא העגל שבני ישראל
אינם מוכנים לכך, ה' לו להחזיר את הלוחות להקב"ה, וא"כ מאיזה
טעם סבר משה שעליו לשבור את הלוחות?

ואמר רבינו, כי אילו ה' משה מחזיר את הלוחות ולא ה' שוברן, היו
סבורים ישראל כי יש קיום בעולם לעגל וללוחות ביחד. ולכן
שיברן להורות כי אי אפשר מציאות כזו שבו יהיו העגל והלוחות בעולם
ביחד.

בענין המתנת שש שעות בנוגע לדבר חריף

בפרשתנו נמצא אחד משלשה הפסוקים של: "לא תבשל גדי בחלב
אמו" (לד: כו) שמהם לומדים איסור אכילה, איסור הנאה,
ואיסור בישול של בשר בחלב.

בשו"ע (יו"ד סי' פ"ט סע' א') נפסק על פי הגמ' בחולין (קה): אכל
בשר, אפילו של חי' ועוף, לא יאכל גבינה אחריו עד שישעה
שש שעות וכו'.

ושוב איתא (סע' ג'): אכל תבשיל של בשר, מותר לאכול אחריו
תבשיל של גבינה וכו'.

וכותב הרמ"א: ונהגו עכשיו להחמיר שלא לאכול גבינה אחר תבשיל
בשר כמו אחר בשר עצמו, ואין לשנות ולפרוץ גדר. מיהו, אם
אין בשר בתבשיל רק שנתבשל בקדירה של בשר, מותר לאכול אחריו
גבינה ואין בו מנהג להחמיר.

וכותב הש"ך (ס"ק י"ט): לקמן ריש סי' צ"ה יתבאר דאפילו לאכלו עם
גבינה - מותר, דהוי נ"ט בר נ"ט וכו'. ובחידושי רע"ק איתא:
לעניות דעתו יש לומר דנפ"מ אפילו בשלו חומץ דחריף בקערה של בשר
דאין בו משום נ"ט בר נ"ט, אפילו הכי מותר לאכול גבינה אחריו.

והנה, קיימא לן בשו"ע (יו"ד סי' צ"ו) דאם חתך דבר חריף בסכין של
בשר בן יומו או שאינו מקונח [וי"א דהוא הדין לאינו בן יומו
והוא מקונח] אסור לאכול בחלב עד שיטול ממקום החתך כדי נטילת
מקום וכו' ואם לא עשה כן ובישלם בחלב - צריך ששים כנגד מה שנגע
בסכין. אמנם לפי דברי הגרע"ק א יוצא דאם בשלו דבר חריף בקערה של
בשר אפ"ה מותר לאכול גבינה אחריו, ולכאורה הוא הדין אם חתך בצל
או שום בסכין של בשר, דמותר לאכול גבינה אחריו.

והנה, הפמ"ג (או"ח סי' תצ"ד א"א סק"ו) כותב: ולאכול צנון [שהוא
דבר חריף] שחתך בסכין חולב אחר בשר תוך ששה שעות, י"ל
דאסור, עיין יו"ד (סי' פ"ט סע' ד', סי' צ"ו סע' ה').

והרבה אחרונים כתבו דאין מחלוקת בין הגרע"ק א והפמ"ג, דהפמ"ג
מייירי היכא שאכל בשר ממש ורוצה לאכול אחריו צנון
שחתכו בסכין חלבי, וא"כ נהנה מהצנון חלבי ולכך אסור לאכול אחר
בשר ממש. משא"כ הגרע"ק א מייירי היכא שאכל את הצנון שנחתך
בסכין בשרי, שאז אפילו אם הצנון נהי' בשרי ממה שנחתך בסכין בשרי,
אבל מ"מ לא הצריכוהו להמתין שש שעות, כי החומרא של המתנת שש
שעות היא רק כשאכל בשר ממש, אבל לומר שאם אכל צנון שנחתך
בסכין בשרי שיתחייב להמתין שש שעות - זה לא מציינו. ואין הכי נמי,
הגרע"ק א יודה להפמ"ג דהיכא דאכל בשר ממש, דאסור לאכול אחריו
צנון שנחתך בסכין חלבי.

ועיין בדעת תורה להמהרש"ם (או"ח סו"ס תצ"ד) שכתב: ועיין עוד
בפמ"ג בא"א הנ"ל [מה שכתב דאסור לאכול צנון שחתכו בסכין
חולבת תוך ו' שעות של אכילת בשר] אבל יעויין בחידושי רע"ק א ליו"ד
(סי' פ"ט) שפסק דגם בבישול דבר חריף בכלי בשר, מותר לאכול אחריו
גבינה, וא"כ גם בדינו של הפמ"ג יש להקל. וי"ל דגם הפמ"ג לא החמיר
אלא בסתם סכין שאינו נקי ויש חשש בעין. אבל בידוע שהי' נקי או
בבית שנהגו לנקות, י"ל דלא גרע מבישול בכלי בן יומו, דמותר, וגם
באכל בשר, מותר לאכול אחריו תבשיל שנתבשל בכלי חלב וכו' והכא
נמי בזה. ובפרט דסתם סכין של חלב רוב תשמישו בצונן כמ"ש הבית
מאיר ליו"ד (סי' צ"ה), ויש דיעות דצונן לא מקרי דבר חריף, וגם לא
שייך בזה ב' הטעמים שבט"ז יו"ד סי' פ"ט [טעם א' - מפני שהבשר
מוציא שומן ומושך טעם עד זמן ארוך. וטעם ב' - משום בשר שבין
השיניים, דעד שש שעות מיקרי בשר]. לכן יש להקל, בפרט אם הי'
הסכין אינו בן יומו, ועכ"פ אחר [המתנת] שעה אחת בודאי יש להקל
וכו', עכ"ל.

ועיין ביד יהודה על יו"ד (סי' פ"ט, פירוש הארוך סק"ה) שכתב: ומצאתי
בפרמ"ג באו"ח סי' תצ"ד שכתב: ולאכול צנון שחתך בסכין
חולב אחר בשר תוך שש שעות י"ל דאסור עיין יו"ד סי' פ"ט וצ"ו,
עכ"ל. מיהו, גם שם הרבה מקילין זולת בסכין דשמנונית קרוש על פניו
וכו' וצ"ע, ובקדירה [חולבת] שאינה בת יומה [שבישל בה דבר חריף]
נראה להקל [לאכול את הדבר החריף תוך שש שעות משאכ"ל בשר].

בספר דבר חריף (פ"א סע' ח'-י) איתא: יש מהפוסקים שסובר שדברים
חריפים שנחתכו בסכין חלבי בן יומו או שנתבשלו בקדירה
חלבית בת יומה, אין לאכלם אחר בשר תוך שש שעות, שהרי בלוע בם
חלב.

להלכה, מעיקר הדין אין חוששים לדיעה זו (בהערה שם מובא שכן
שמע מהגר"ש אלישיב זצ"ל) בין בדבר חריף שנחתך בסכין
חלבי בן יומו ובין בדבר חריף שנתבשל בכלי חלבי בן יומו, ולכל היותר
חשבינן ליה כחומרא בלבד.

דברים חריפים שנתבשלו בקדירה בשרית, וכגון חומץ חריף, בצלים
וכיוצא בהם, מותר לאכול אחריהם מאכל חלב, והוא הדין
דבר חריף שנחתך בסכין בשרי בן יומו מותר לאכול אחריו מאכלי חלב.

ועיין בספר נועם הלכה - פסקי הלכות בשר וחלב (סי' ה' סע' ל"ט
והערה ע"ה) שמביא מספר דבר חריף שכתב בשם הגר"ש
אלישיב זצ"ל דהרבה מקילים למי שאכל בשר לאכול בתוך שש שעות
בצל שנחתך בסכין חלבי, וכותב בעל נועם הלכה דבסכין שאינו מקונח
יש להחמיר.

כיון שיש פוסקים שמקילים על לימון שנקרא רק חריף במקצת (חכ"א
כלל מ"ט, וכן נקט הדעת תורה יו"ד סי' פ"ט).

וכותב שם עוד (סע' מ"ב) דאף לדעת המחמירים שלא לאכול תוך שש
שעות דבר חריף שחתכו בסכין חלבי, מ"מ מותר להכניס לימון
שנחתך בסכין חלבי לכוס תה, ולשתות תוך שש שעות מאכילת בשר

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

TORAH LODAAS

PARSHAS KI SISA
© COPYRIGHT 2023
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

“ישמרו בני ישראל את השבת וגו'” (לא: טז)

“And Bnei Yisroel shall observe the Shabbos ...”

The *Chofetz Chaim, Z'T'L*, noted how foolish people are who begin observing Shabbos very late, and end their observance very early. The six weekdays are under the curse of "בועת אפיך תאכל לחם" - "by the sweat of your brow shall you eat bread." Only the day of Shabbos was blessed by Hashem. Wise people, therefore, do their best to accept the Shabbos as early as possible, to be able to partake of its Bracha. They delay its departure as long as they can, so as to avoid as much of the curse of the weekdays as possible. People who do not appreciate the value of Shabbos conduct themselves differently - they avoid the Bracha as much as possible, and rush into the curse as soon as they can.

“אך את שבתותי תשמורו” (לא: יג)

“Just My Shabbos shall you observe ...”

Chazal say that if Bnei Yisroel were to observe two Shabbosos, they would be redeemed immediately (Shabbos 118).

Hagaon Rav Yosef Shaul Natanson, Z'T'L, said that these two Shabbosos refer to a spiritual one as well as a physical one. If people would utilize Shabbos as a day for spiritual growth as well as physical rest, we would merit the redemption.

Others explain that since the Torah commands us to observe the Shabbos after *six* days of work, one cannot completely fulfill this aspect of Shabbos observance unless he had rested on the previous Shabbos. It is for this reason that Chazal stress the importance of observing *two* Shabbosos.

“לא יחמוד איש את ארצך בעלותך לראות את פני ה' אלקיך שלש פעמים בשנה” (לד: כד)

“And no person shall covet your land when you go up to be seen by Hashem three times a year.”

The Torah mentions the Mitzva of *Aliya Le'regel* [going to Yerushalayim for the three festivals] in Parshas Mishpatim. Why does it not mention the promise that no

one would desire their land in that Parsha?

The *Meshech Chochma* notes that Chazal say that if the first *Luchos* would not have been broken, no nation would have been able to have dominion over Bnei Yisroel. If so, in Parshas Mishpatim - which was before the incident of the *Eigel* - there was no need to assure the people that no one would attempt to take their land away when they went to Yerushalayim. However, in Parshas Ki Sisa which records the Mitzva of *Aliya Le'regel* after the incident of the *Eigel* [during which the *Luchos* were shattered] there was a need to promise the people that their land would be safe when they would go to Yerushalayim.

“ויאמר אליהם אהרן פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם בניכם ובנותיכם והביאו אלי” (לב: ב)

“And Aharon said to them, ‘Remove the gold rings that are on the ears of your wives, sons and daughters, and bring them to me.’”

Why did Aharon emphasize that the rings were “on the ears” of the wives, sons and daughters?

It is possible to explain according to Rashi who notes that an *Eved Ivri's* ear is pierced if he wishes to remain as a servant more than six years to allude to the fact, that, “the ear that heard on Har Sinai, ‘You shall not steal’ - and [the person] went and stole - should be pierced. By the same token, when the people came with the demand that Aharon fashion some physical image for them to worship, Aharon wished to allude that how could the rings on the ears that heard on Har Sinai, “You shall not fashion any idol!” be used as part of an idol? ...

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

Although it is clear from the Gemorah (Baba Basra 14a) that the *Luchos* were square and not round on top, nevertheless, over the ages, in many Shuls the *Luchos* have been depicted as having been rounded on top.

Some say that these depictions come from non-Jewish sources - from Michelangelo and Rembrandt. However, it is highly unlikely that this would be the source of such a

widespread practice among Klal Yisroel, considering the fact that in Michelangelo's depiction of Moses breaking the (rounded) tablets, Moses was depicted as having horns.

Others suggest that since there is a prohibition against making accurate replicas of the Mishkan and the Keilim (Avoda Zara 43b), the Luchos were purposely rounded so they should be different than the Luchos in the Mishkan (see Minchas Chinuch 254 who says that the prohibition applies to everything mentioned with measurements in regard to the Mishkan).

In Teshuvos V'hanhagos (II:535), Hagaon Rav Moshe Shternbuch shlita, was lenient in allowing rounded Luchos to remain in Shuls.

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Whose life was twice saved by grasping on to the Heavenly Throne?
- 2) Which family kept the recipe for the *Ketores* a secret?
- 3) Why was the idol fashioned into the image of a calf?
- 4) What was Hashem doing while the people were worshipping the *Eigel*?
- 5) Were Kohanim and Levi'im obligated to donate a half-Shekel?
- 6) Who sacrificed the *Olos* to the *Eigel*?
- 7) From where did the first *Luchos* come?
- 8) If someone smears *Shemen Hamishcha* on an *Akum*, is he *Chayav*?
- 9) What does the prohibition of milk and meat have to do with the covenants that Hashem made with Bnei Yisroel?
- 10) Who else in addition to Moshe stood in the *"נקרת" "הצור"*?
- 11) At what age is one obligated to give *Machtzis Hashekel*?
- 12) Which *Mechashfim* (sorcerers) from Egypt came along with the *Eirev Rav* and assisted with the formation of the *Eigel*?
- 13) Which place is named for the *Mor* in the *Ketores*?
- 14) How did Moshe merit having his face shine from the *Karnei Hod*?

ANSWERS

- 1) Moshe protected himself from being harmed by the *Mal'achim* by holding on to the Heavenly Throne before *Matan Torah* (Shabbos 88b) and after the incident of the *Eigel* (Shmos Rabba 42:3).
- 2) The family of Avtinas kept the "recipe" for the *Ketores* secret because they did not want it to fall into the hands of those who would use it to make *Ketores* for idolatrous purposes (Yoma 38a).
- 3) The idol was fashioned into the image of a calf

because it had spiritual qualities which corresponded to the ox in the Heavenly chariot (Shmos Rabba 42:6).

- 4) While the people were worshipping the *Eigel*, Hashem was inscribing the *Aseres Hadibros* on the *Luchos* (Shmos Rabba 41:1).
- 5) The Rambam (Hil. Shekalim 1:7) rules according to the view that says that Kohanim and Levi'im were obligated to give the half-Shekel.
- 6) The firstborn (Bamidbar Rabba 4:8; Ba'al Haturim, Shmos 32:4).
- 7) From under the *Kisei Hakavod* (Tanchuma, Eikev 10; Ba'al Haturim, Shmos 31:18).
- 8) No (Kreius 6b-7a).
- 9) The three times that the prohibition is listed correspond to the three *Brisos* that Hashem made with Bnei Yisroel (Mechilta). This could explain the juxtaposition - in Parshas Ki Sisa - of the prohibition of milk and meat (34:26) to the Posuk that states that: "because of these things I have made a covenant with you and Yisroel" (34:27).
- 10) Eliyahu (Midrash Lekach Tov on 31:21).
- 11) According to the Rambam - from the age of thirteen, while according to the Chinuch - from the age of twenty (see Minchas Chinuch 105:1).
- 12) Yunyus and Yumbrus, the sons of Bilam (Tanchuma, Ki Sisa 19).
- 13) *Har Hamoriah* - the Beis Hamikdash (Bereishis Rabba 55:7. See Divrei Hayomim II 3:1, Shir Hashirim 4:6).
- 14) A number of reasons are given. The Midrash (Shmos Rabba 33:1) says that it was in the merit of being the intermediary between Hashem and Bnei Yisroel at *Matan Torah*.

NOW AVAILABLE

The sefer *נר מתהירו* is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood.
Please be in touch via email.

The sefer *מצא טוב* on *שמחות* and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

*The material for this issue has been reprinted
from previous years*